Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація и Експедиція пôдъ ч. 8 улица Чарнецкого.

Редакція пôдъ ч. 4 улиця св. Антонього.

Письма приймають ся лишь франковани̂.

Реклямаціи неопечатани̂ вôльни̂ ôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Прилога до „Ґазеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провинціи:

на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Подиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:

на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр

Ч. 6. Середа 9 (21) Сѣчня 1891. Рôкъ I.

Запросины до предплаты.

Часопись наша має за цѣль вдоволити потребамъ моральнымъ и матеріяльнымъ всѣхъ родимцѣвъ нашихъ и остати неôдлучнымъ товаришемъ тыхъ, котрымъ добро загальне лежить на серцю. Тожь взываємо всѣхъ благомыслячихъ до спомаганя насъ въ осягненю тои цѣли. Предплатна цѣна въ наголовку.

Ще про загальни̂ зборы „Народнои Рады“.

I.

Говорячи про загальни̂ зборы „Народнои Рады“ (2-ге ч. на оказъ), мы выказали неконсеквенцію межи проголошеною въ Соймѣ п. Романчукомъ програмою, а єго рефератомъ ôдчитанôмъ на тыхъ зборахъ, именно, въ справѣ чисто церковнôй.

Сей поглядъ нашъ повторили и признали справедливымъ, майже всѣ поважнѣйши̂ часописи краєви̂. Не говорячи вже о тыхъ словахъ признаня и подяки, наспѣвшихъ до насъ въ многихъ письмахъ, ôдъ людей поважныхъ, честныхъ, та видныхъ въ суспôльности рускôй, смѣло можемо повеличатись тымъ, що опинія публична станула по нашôй сторонѣ. Тымъ заохочени̂, та потребою выведеня на ясни̂ просторы ще декотрыхъ инишхъ неумѣстныхъ, въ границяхъ можливости не поставленыхъ а навѣть шкодливыхъ жадань Головы Народнои Рады, беремо ся знов до критичныхъ надъ ними увагъ.

Но закимъ що буде, треба намъ перше дати загальну характеристику ситуаціи, середъ котрои п. Романчукъ выступивъ зъ своими жаданями и зазначити, головну цѣль, яку теперѣшный Голова „Народнои Рады“ мавъ на оцѣ, збираючи до купы всѣ дезидераты, яки̂ коли-будь, кимъ-будь, и длячого-будь, були у насъ пôдношени̂.

Непрерывна хочь безуспѣшна опозиція противъ змаганямъ соймовои бôльшости, сепаратистични̂ напрямы, безнастанни̂ крики на мнимый гнеть верховодячихъ сферъ, ворогованье на Поляковъ и копанье чимъ разъ бôльшои пропасти межи обома братними народами, а при тôмъ солидарность зъ такими, котри̂ хочь не признавали ся до противо-державныхъ стремлень, всежь таки своимъ сумнительнымъ поведеньемъ не внушали миродайнымъ сферамъ уповнятя до нихъ, не згадаючи вже про ти̂ мандрôвки на пôвнôчь, про процесы политични̂ и други̂ того рода компромитаціи; все тоє довело, що „м ы д о б о р о л и с ь д о с а м о г о к р а ю“.

Таке було положенье дѣлъ нашихъ передъ послѣднымъ Соймомъ, ба, навѣть въ протягу остальнои соймовои каденціи. Пôдъ конець єи доперва, наступає зворôтъ, потреба котрого проникала вже суспôльнôсть руску, за котрымъ разъ-поразъ пôдносились голосы, ходило лишь о форму, въ яку се загальне бажанье мало прибрати ся.

Першій крокъ на тôй дорозѣ поставила украинофильска партія и устами своихъ представителѣвъ въ Соймѣ заявила, що ôдрѣкаючись дотеперѣшного погубного для Русиновъ прямованя, бажає народни̂ дѣла оперти на льояльнѣйшихъ пôдвалинахъ. Основы для того нового напряму поклавъ своєю програмою самъ Голова клюбу рускихъ пословъ п. Романчукъ, а природный вождъ народный, Рускій епископатъ, положивъ свою печать на тôмъ торжественнôмъ заявленю Правительство, будучи всегда прихильне намъ и бажаючи правильного нашого народного розвитку, устами свого Представителя гр. Намѣстника, похвалило сю рѣшимôсть нашихъ пословъ и заявило менше-больше такъ, що ôдъ дальшого поведеня Русиновъ буде залежати ихъ становище въ Державѣ. Въ такôмъ положеню дѣлъ, здоровый хлопскій розумъ такъ-бы дорадивъ бувъ провôдникамъ нового напряму: Отъ-се мы передъ свѣтомъ признали ся, к т о м ы! высказали що мали на серцю, ôдрекли ся спôлки зъ „здрадниками“ и пріобѣцяли поступати такъ, щобы Правительство могло на насъ такъ опертись, якъ и на другихъ сограждан ахъ нашихъ.

Теперь намъ не домагати ся ще того, що мы стратили, або чого не осягнули попереднымъ нашимъ подозрѣннымъ поведеньемъ; оно прийде само зъ себе, силою конституційного порядку державы нашои. Намъ треба теперь намагати всѣма силами, щобы наши̂ идеѣ проникнули всю галицко-руску суспôльнôсть, и згорнули якъ найбôлше пôдъ свôй пропоръ. Намъ треба теперь доказати свѣтови фактами якъ найчисленнѣйшими, що мы не фразеольоги кидаючи на всѣ боки красными фразами, а нарôдъ дѣлательный, що мы не розгôнники за политичными корыстями, выторговаными безпрестанною воркотливостею, а жертволюбиви̂ труженники, глядячи̂ добра народного въ пôднесеню и ублагородненю нашого народного характера. Намъ треба теперь честнымъ трудомъ ôдробити тоє, що зробило ся злого въ напрямѣ поколоченя обохъ братныхъ народôвъ; затерти слѣды по тыхъ сѣвачахъ, що нашу народну рôлю обсѣвали хоптою невѣрства, брехнѣ, ненависти. Такъ бы дорадивъ бувъ простый хлопскій розумъ подвижникамъ новои ситуаціи, але у нихъ инша мѣра и инша льоґика.

Та мѣра и льоґика, ще де-де, до зборôвъ „Народнои Рады“ заскочила дорогу здоровому

ЗА ХОРОША.

(Новелля Іокая.)

(Конець).

Єще яко малый хлопець зазнакомивъ ся ôнъ зъ Лоренцомъ Фраскати и прирѣкъ єму вѣрну дружбу. Лоренцъ ставъ маляремъ — Фердинандъ пануючимъ; однакъ яко такій не забувъ на свого старого пріятеля. Ôнъ казавъ єму зъ Падуи перенестись до єго палаты, щобы мôгъ брати участь въ єго власти и єго радощяхъ.

Лоренцо бувъ собѣ веселымъ и до жартôвъ всегда склоннымъ молодцемъ, якими звычайно суть малярѣ, и не одну годину упріятнявъ ôнъ великому князеви. На разъ ставъ ôнъ поважнымъ и задумчивымъ такъ, що князь самъ мусѣвъ старати ся розвеселяти єго.

Фердинандъ казавъ надъ берегомъ Арно выбудовати нову каплицю, а щобы розôрвати Лоренца, предложивъ єму, середину святынѣ украсити мальовилами пôсля власного смаку.

Лоренцо трудивъ ся пильно, замикавъ ся ôдъ рана до вечера въ каплицѣ, а навѣть коли выходивъ зъ неи, зачинявъ дверѣ за собою, щобы никто скорше сеи працѣ не бачивъ, ажь совершенно буде выкôнчена.

Разъ не выходивъ Лоренцо три днѣ зъ каплицѣ и не впускавъ никого до себе такъ, що єго помôчники занепокоєни̂ поспѣшили до великого князя зъ увѣдомленьемъ, що Лоренцови мусѣло приключитись щось злого, наколи ôнъ ôдъ трехъ днѣвъ безъ ѣдла и напою перебуває въ каплицѣ.

Великій князь поспѣшивъ самъ, а коли добуванье ся до дверей дому божого було безъуспѣшне, казавъ ихъ силою выломити и ввôйшовъ до внутри, котре доси було для всѣхъ замкнене.

Зачудованый дививъ ся ôнъ въ около, бо на образахъ, котри̂ вкривали святу стелю и стѣны, находила ся лишь одна и та сама тваръ женщины: то саме лице у Святыхъ, возносячихъ ся зъ пальмою въ рукахъ до неба, якъ и у усмѣхаючихъ ся ангелôвъ; у каючои ся Магдалены и у Мадоны въголовнôмъ олтарѣ та сама — чудної красы тваръ женщины. А то лице, що виднѣло въ цѣлôмъ костелѣ, не було чіє инше, якъ — Розавры Монтальбоны.

Артистъ самъ сидѣвъ на амбонѣ и водивъ блудными очима зъ одного образу на другій; ôнъ не пôзнавъ нѣ свого друга, великого князя, нѣ єго дружины, — ôнъ не видѣвъ ничого кромѣ своихъ образôвъ. Ôнъ ставъ божевôльнымъ и лишивъ ся такимъ до смерти.

Великій князь велѣвъ мальовило зо стѣнъ усунути, посвятити каплицю и замкнути, щобы нѣкто въ нѣй не моливъ ся.

Князь бувъ єще молодымъ, доперва мавъ дванайцять лѣтъ; ôнъ єще не знавъ, якіи чаръ мѣстить ся въ очахъ женщины и якъ то тяжко єму опертись....

Теперь поставлено Разавру Монтальбоны по разъ четвертый перед трибуналъ крови; тымъ разомъ однакъ наложено на єи лице маску представляючу трупячу голову, щобы блескъ єи чудесныхъ очей, упиваючіи смыслы усмѣхъ єи пурпуровыхъ устъ, знову не всколебали законôвъ.

— „Чи то ты єсь тою хорошою Разаврою Монтальбоны, що чаромъ свого лиця веде на погибель молодыхъ и старыхъ.

Такъ запытавъ судія трупячу голову.

— „То я єсмъ“ ôдповѣла трупяча голова.

Якъ понуро звучѣвъ голосъ зъ пôдъ густои маски.

— „Чи то єсть правдою, що кождый, кождый, кто на тебе гляне, за для твоєи красы ôдходить ôдъ розуму?“

— „То єсть правдою“ ôдповѣла трупяча голова.

— „Чи знаєшь число тыхъ, котри̂ зъ твоєи причины глядѣли смерти, щобы лишь позбутись житя, котре стало ся для нихъ проклятіємъ?“

Трупяча голова заплакала. Зъ порожныхъ ямъ очей не потекли вправдѣ слезы, однакъ добулись звуки плачу зъ пôдъ страшнои маски:

— „Розавра Монтальбоны, слухай, якій засудъ выдавъ на тебе трибуналъ:

хлопскому розумови и збила его зъ толку. Въ органѣ народовои партіи, появивъ ся рядъ починковъ п. з. „Нова ситуація“, де въ першôмъ починку („Дѣло“ ч. 272) ось що авторъ пише:

„Проголошеньемъ програмы, Русины анѣ на цаль не сходили зô свого становища, не робили нѣкому нѣякихъ концесій, не змѣняли своеи позиціи супротивъ правительства“.

А на другôмъ мѣсци: (292) Дѣло запевнюе, що:

„Русини нѣякихъ свободолюбныхъ принциповъ своихъ не зрекли ся, бо постуляты п. Романчука, высказанѣ въ тôмъ рефератѣ, въ ничôмъ не рôжнять ся, ôдъ постулятôвъ, выголошуваныхъ передъ заявленями въ Соймѣ.

Одже ситуація не змѣнила ся; а если не змѣнила ся, то на якôй же основѣ припускае ся до Правителства въ тôмъ самôмъ почиику ось сей штурмъ:

„Скоро обѣ стороны, Русины(-народовцѣ) и правительство, зазначили ясно свое становище, належить выжидати ôдповѣдныхъ тымъ словамъ дѣлъ. Зъ рускои стороны вже тое зазначенье еи становища есть дѣломъ(!) бо инший дѣла, якихъ держава и правительство ôдъ неи вымагати можуть, она оказувала вже й доси:(?) Не може очевидно правительство ôдъ неи вымагати, та й фактично не вымагало, щобы она зъ опозиціи перейшла заразъ въ таборъ правительственный. Се бы могло наступити ажь тогдѣ, коли правительство змѣну системы вже не лише словами заявить, але ствердить и дѣлами. Такихъ дѣлъ мы выжидаемо. Мы будемо слѣдити за поступованьемъ правительства зъ повною обективностію, а наше поступованье супротивъ него приложимо до его поступованя супротивъ насъ. Мы есьмо крѣпко пересвѣдчений, що оно по такъ ясныхъ заявленяхъ безъ скомпромітованя себе и безъ нараженя на шкоду интересôвъ державы не може цофнути ся, але мы можемо бути щирыми и вѣрными союзниками тôлько прявительства намъ приязного, однакъ не будемо нѣколи повôльными мамелюками правительства такого, котре не дае дѣлами наглядныхъ доказôвъ своеи для насъ зичливости.“

Авторъ того починку, назвавши просте зазначенье становища дѣломъ, вже въ другôмъ, („Дѣло“ ч. 274) самъ тому не вѣритъ, бо каже, що; „самыми сентиментальными запевненями о вѣрности и привязаню до Австріи и цѣсаря правительство нынѣ вже не задоволить ся, реалістичный напрямъ часу вымагае и реальнои пôдставы“.

Яка тутъ льоґичнôсть и консеквентнôсть въ поглядахъ, каждый видить. Але намъ не о тое розходить ся. Если наводимо тутъ крутарску софистерію згаданыхъ починкôвъ, то лишь для того, бо въ нихъ авторъ взявъ на себе рôлю предитечи загальныхъ зборôвъ „Народнои Рады“, бо въ нихъ хотѣвъ публику приготовити до того, що на тыхъ зборахъ буде, бо въ нихъ по просту стеливъ стежку знанымъ постулятамъ.

— „Ты останешь черезъ цѣле твое житье замкнена и ôдлучена ôдъ всѣхъ увязненыхъ. Щобы однако ты своимъ хорошимъ лицемъ не змогла увести дозорцѣвъ вязницѣ або ихъ настоятелѣвъ, будешь носила ту маску, доки жити будешь, щобы каждый, кто на тебе спогляне, тебе лякавъ ся и мѣсто любови ôдчувавъ до тебе ôдразу“.

Зблѣдла Розавра Монтальбоны, коли учула свôй засудъ. Задрожали рожевй уста зъ болю и переляку.... Трупяча голова остала неввижима.

. . . .

Трийцять девять лѣтъ сидѣвъ Фердинандо Медичи на княжескôмъ престолѣ Тосканы; въ трийцять девятôмъ роцѣ свого владѣния умеръ ôнъ. По нѣмъ наступивъ Козимо Третый.

При вступленю на престолъ выдавъ Козимо загальну амнестію для всѣхъ засудженыхъ, находячихъ ся въ вязницяхъ. И тогды знайдено въ вязницѣ засуджену женщину, котрои провина въ тôмъ лежала, що она была за хороша! За тое укарано еѣ досмертною вязницею и засуджено на ношенье трупячои маски.

Коли зднято ѣй маску, побачено зôвяле, поморшке лице зъ запалыми очима и выстаючими костми, цѣлкомъ подôбне до лярвы, пôдъ котрою лѣтъ тôлько находилось.

То була Розавра Монтальбоны, передъ лѣтами засуджена на довгу, довгу кару за тое, що була — „за хороша!“

Справы краєвй.

Министерство рôльництва признало запомогу зъ фондôвъ державныхъ на урегульованье рѣки Бялои и огребленя Дунайця, въ высотѣ 30% загального кошту регуляціи и огребленя, а 50% кошту роботъ въ горахъ.

Выдѣлъ краевый зсылаючись на резолюцію соймову, ухвалену на послѣднôй каденціи, и зô взгляду, що ц. к. Министерство рôльництва не схоче трактувати Галичины менше прихильно, якъ и другй краѣ коронний и выеднае для неѣ то, що и для альпейскихъ краѣвъ, звернувъ ся зъ просьбою до ц. к. Намѣстництва, щобы оно предложило ц. к. Министерству отсй внесеня:

1) Щобы Е. Е. п. Министръ зволивъ предложити Радѣ Державнôй проектъ уставы, забезпечуючои 60% державнои помочи на регуляцію рѣки Бялои и доповненье огребленя часткового правого берега Дунайця;

2) Щобы Е. Е. п. Министеръ рôльництва въ согласиеню зъ Е. Е. п. Министромъ финансôвъ, зволивъ выеднати у Рады державнои, въ дорозѣ добавочного кредита на 1891 р., титуломъ першои раты 60% помочи державнои на урегульованье и довершенье огребленя згаданыхъ рѣкъ, дотацію въ скôлькости 45.000 зр.

Найвысшимъ постановленьемъ зъ дня 28 грудня 1890 р. Цѣсарь зволивъ санкціоновати соймовй ухвалы, котрй признали концесію на побиранье слѣдуючихъ оплатъ мытничихъ договыхъ и мостовыхъ:

1. Радѣ повѣтовôй въ Лѣмановôй на дорозѣ повѣтовôй каменецько-Стопнѣцкôй;

2. Радѣ повѣтовôй въ Новôмъ Сончи, на дорогахъ повѣтовыхъ Крыжôвка — Мушина и Крыжôвка—Крыниця—Мушина;

3. Радѣ повѣтовôй въ Мостискахъ, на дорозѣ повѣтовôй Годыньско—Самбôрскôй;

4. Радѣ повѣтовôй въ Кольбушевôй, на дорозѣ повѣтовôй зъ Майдану до Кольбушовои;

5. Радѣ повѣтовôй въ Старôмъ-мѣстѣ ôдъ мосту на рѣцѣ Днѣстрѣ пôдъ Старымъ-мѣстомъ;

6. Радѣ повѣтовôй въ Перемышлянахъ на дорозѣ повѣтовôй Глиняны—Задвôре;

7. Выдѣлови повѣтовому въ Золочевѣ на утриманье дороги громадскои зъ Красного до Гологôръ;

8. Выдѣлови поѣтовому въ Нѣску на утриманье дорôгъ громадскихъ зъ Рудника до Тарногоры и зъ Нѣска на Улянôвъ до Рудника;

9. Выдѣлови повѣтовому въ Сокалю на утриманье мосту публичного доѣзду колѣевого въ Сокали на рѣцѣ Бугу.

Словаки.

Если не завидна доля всѣхъ Славянъ, то певно доля Словакôвъ найгôрша зô всѣхъ и помежи терпѣньемъ всѣхъ щепôвъ славянскихъ она перше занимае мѣсце. Тому въ повѣстяхъ и пѣсняхъ, навѣть въ починкахъ ґазетъ словацкихъ перебивае такій бôль, що безъ зворушеня найбôльшого читати ихъ годѣ.

Теперь выходить кôлька словацкихъ ґазетъ; першеньство однакъ признати треба патріотичнымъ „Народнымъ Новинамъ“. Ґазета та боронить справы народнои зъ такимъ огнемъ, зъ такою силою слова, яку дае лишь пересвѣдченье внутрѣшне, що ся боронить великои и святои справы славянскои. Крôмъ часописи тои мають Словаки *Peszthudinske Vedomosti*, дальше рôчники: *Vedomosti*, *Lip*, *Letopis*.

Ото имена тыхъ мужѣвъ словацкихъ, котрй стоять на передѣ руху народного и умственного; варто навести ихъ и почтити, бо люде то славнй: Радлиньскій, Червенъ, Хрестекъ, Чульенъ, Сасинекъ и др.

Словаки не мають шляхты. Словацку Матицю, школы людовй и середнй удержуе нарôдъ словацкій зъ своихъ лептъ.

Нынѣ всѣ свои забѣги звернули Словаки на власну родиму загороду, а залишили велику политику.

Заорали давнй дороги, бо ôдчинили ся имъ новй! Отъ що пишуть о тôмъ згаданй нами „*Narodne Noviny*“:

„Одъ замкненого парляменту звернувъ ся Словакъ до своеи родины, ôдъ замкненыхъ палатъ до святыхъ стѣнъ родимыхъ мѣстъ и селъ; ôдъ численного вѣча до столика редакторского! Проява се чудна и потѣшаюча. Устали шумнй зъѣзды, минули ся великого объему книжки зъ философичными теоріами, словацке житье народне, словацка часопись, словацка книжка жіе житьемъ иншимъ, глубшимъ якъ коли небудь. Бельетристика, пѣсня, популярна наука, книжка для народу — все то призначене для загального хôсна по цѣнѣ низькôй, не понижило насъ, но пôднесло. Менше фальшивого блеску, менше ефекту, но за то бôльша глубѣнь, бôльша гôднôсть. На культурнй и народнй потребы гроша иамъ не бракне“.

„Лѣта, въ котрыхъ жіють и пишуть Голюбы Кметъ, Кріжко, въ котрыхъ побудовали мы нашь „Нарôдный Дôмъ“, и въ котрыхъ повстане наша гимназія, не суть лѣтами епиґонôвъ!“ А кôнчать *Narodne Nowiny* такъ: *Žije nowy. świezi, silny žiwot kulturny, któreho owoce radostne hude poziwat sztastniejsza buducnost*“.

Переглядъ політичный.

Зъ Берлина пишуть до *Köln. Ztg.*, що ôдпоручники до заключеня торгового договору зъ Австро-Угорщиною, ôдбули въ Берлинѣ кôлька нарадъ, на котрыхъ означили границю, до якои уступства для Австріи могуть дойти. Предложеня нѣмецкй въ справѣ договору вже зôвсѣмъ готовй. Кажуть однакъ, що мимо запевненя канцлера Каприви о певности трактату, будуть ще деякй перепоны.

Бисмаркова политика зъ нѣмецкими соціялистами, давша такй непожаданй результаты, выверне ся вѣдай навпаки. Цѣсарь Вильгельмъ, якъ запевняють, ôдложивши притѣснительный зарядженя, ухваленй за Бисмарка противъ соціялистôвъ, мае зовсѣмъ не бути противнымъ поверненю Езуитôвъ, котрыхъ тои выгнавъ.

На суботнôмъ засѣданю ческого сойму було друге читанье предложеня о радѣ краєвôй аґрономичнôй, котру принято. Трете читанье того еляборату було вчера.

Ческа академія наукъ начне свою дѣяльнôсть безъ торжественного ôдкрытя, протекторъ бо еи, Архикнязь Кароль Людвикъ, ôдложивъ свôй приѣздъ до неозначеного часу.

„Правит. Вѣстникъ“, обговорюючи незгоду царгородского патріарха зъ правительствомъ турецкимъ, котра довела ажь до замкненя храмôвъ, каже: що справа та зробила въ Россіи дуже прикре враженье. Всѣ горюють, що старй порядки Церкви восточнои були такъ безвзглядно заатакованй, всѣ ждуть полагодженя тои справы осôбнымъ *irade* султана.

Fremdenblatt зазначуе, що болгарскій князь Фердинандъ въ новорôчныхъ промовахъ выступавъ сильнѣйше якъ бувало, зъ чого знати, що дѣла княжества йдуть добре, и що становиско кн. Фердинанда сильне.

Скарбъ болгарскій въ 1891 р. зъ звычайныхъ своихъ приходôвъ, сплатить окупаційну пайку Россіи и дань Турціи, числомъ $5\frac{1}{2}$ миліонôвъ франкôвъ.

Тамтого року була ворохобня въ Бразиліи, Арґентынѣ и другихъ американьскихъ републикахъ; теперь знову маемо революцію въ Чилѣ. Причина еи така. Въ тôмъ роцѣ мае скôнчити ся президентура Бальзамеда и буде новый выбôръ президента. Бувало, на такй выборы ôдходячій президентъ мавъ великій вплывъ котре щобы укоротити, Чилѣйцѣ просили Бальзамеда, не мѣшати ся до выборôвъ и зложити ґабинетъ зъ бôльшости соймовои. На одно ôнъ згодивъ ся, а на друге не хотѣвъ, видячи въ тôмъ наступленье на свои права конституційнй свобôдного именованя министрôвъ. Зъ того зôрвала ся сварка, изба розъѣхала ся, не ухваливши буджету, а выдѣлъ конґресу закинувши президентови ломанье конституціи, возвавъ вôйско и маринарку до бунту. Армія станула за Бальзамедомъ, маринарка окликнула

ся при конґресѣ. Хотяй людность на разѣ остала рôвнодушна на се, заведено однакъ станъ облоги. Теперь доходять вѣсти, що ворохобня ширить ся чимъ разъ бôльше и бодай, чи не захопить цѣлого краю. Фльотъ блькуе побережни мѣста, повстанцѣ въ засобы богати, вѣдай на своѣмъ поставлять, бо якъ кажуть, спомагае ихъ заграниця.

Кроника.

— **Львôвска Изба нотаріяльна** розписала до дня 3. лютого конкурсъ на посаду нотаря въ Монастерискахъ.

— **Дирекція почтъ и телеграфôвъ** у Львовѣ, розписала зъ срокомъ до 7 лютого, конкурсъ на бôльше посадъ листоношôвъ, возьныхъ и сторожôвъ линій тельеграфичныхъ.

Доцентуру физыки при краевôй школѣ лѣсовôй, опорожнену по смерти проф. дра Томы Станецкого, поручивъ Выдѣлъ краевый на рôкъ сей школьный др. Здзиславови Станецкому.

— **Презенту** на гр. кат. парохію св. Петра и Павла у Львовѣ, получивъ о. Евстахій Меруновичь.

— **Испытъ кваліфікацийный** для учителѣвъ школъ народныхъ передъ ц. к. комісією екзамінаційною, почне ся 4 лютого 1891. Кандидаты и кандидатки, що хотять испытъ тякій складати, мають внести ôдповѣдни подання до 25 сѣчня с. р.

— **Ôдъ Самбора** пишуть намъ: Въ селѣ Черхавѣ, коло Самбора, лучила ся нещасна пригода: Жена селянина, Михаила Пѣхоты, запаливши въ печи, лишила 2 дѣтей, 6-лѣтну дѣвчину и 4-лѣтного хлопця на постели и выйшла до сусѣдôвъ въ гостину. По хвилѣ вертае до дому и застае въ хатѣ повну дыму и обое дѣтей лежачи коло порога безъ житя. Дѣвчинка мабуть запалила солому на постели и дѣти подушили ся ôдъ дыму. Щобы то селяне научили ся еще, що дѣтей дрôбныхъ, самыхъ безъ дозору и опѣки лишати годѣ.

— **Чашѣ и дискосы зъ крадежи.** Коломыйске староство повѣдомило станіславôйскій ординаріятъ епископскій, що въ лѣсѣ въ Гвôздци найдено недавно въ дуплавôмъ дубѣ три ушкоджени чашѣ и пять дискосôвъ, котрѝ, якъ здаесь, походять певно зъ якоись крадежи въ церквѣ або костелѣ. Чашѣ и дискосы зроблени зъ простого металю и позолочени, а теперь вже цѣлкомъ почорнѣлѝ, тожь можна заключати, що довго лежали въ лѣсѣ. Всѣ тѝ найдени предметы зложени въ депозитѣ коломыйского староства и тамъ треба зголоситись душпастыреви, зъ котрого церкви украдено тѝ предметы.

— **Кардиналъ загребскій Михайловичь,** призначуе завѣщаньемъ предсмертнымъ весь свôй маетокъ на добродѣйнѝ цѣли. Призначивъ ôнъ: на запомоги для священникôвъ загребскои епархіи 35.000 зр., на фондъ дефіцієнтôвъ тоижь епархіи 20.000 зр., на будову катедральнои церкви въ Загребѣ 20.000 зр., для заведеня слѣпыхъ 3000 зр., для товариства музичного 2000 зр. и т. д. Цѣла сума, призначена на добродѣйнѝ цѣли, выносить 100.000 зр. Станъ здоровля кардинала троха полѣпшивъ ся.

— **Посолъ Риґеръ,** вертаючи передъ кôлькома днями въ Празѣ зъ посѣдженя соймового до дому, ставъ ся жертвою деменстраціи, урядженои черезъ прихильникôвъ Вашатого. Кôлькасоть людей окружило посла Риґера и при окликахъ: „Най пропаде Риґеръ! На галузь зъ здрадникомъ!" и стали кидати снѣгомъ въ ôкна. Доперва поліціи повело ся розôгнати толпы и двохъ проводирôвъ увязнити. Часть однакъ демонструючихъ пôшла передъ помешканье посла дра Вашатого и тамъ окликами „Slava" хотѣла дати ôдгомонъ чувствамъ свого признаня для того посла.

— **Ц. к. Дирекція почтъ и телеграфôвъ** доносить, що ц. к. урядъ почтовый въ Липôвци (округъ Хржанôвъ), оставъ перенесеный до мѣсцевости Бабицѣ. До округу доручень уряду почтового въ Бабицяхъ, котрый урядово называти ся буде: „Бабицѣ коло Хржанова", належати будуть тѝ мѣсцевости, котрѝ дотеперь становили округъ доручень уряду почтового въ Липôвци. Заразомъ змѣняе ся назву истнуючого теперь въ окрузѣ перемыскôмъ ц. к. уряду почтового въ Бабицяхъ на: „Бабицѣ надъ Сяномъ".

— **Стамбуловъ,** презесъ ґабинету болгарского, дôставъ въ день нового року надъ 2000 тельеграмôвъ гратуляційныхъ.

— **Въ найблизшôмъ** вже часѣ дôстануть аптики берлинскѝ позволенье на спродажь кохины, средства выйденого др. Кохомъ. Горячковость, въ якою принято сей новый лѣкъ, охолонула по части, а у многихъ родять ся навѣть сумнѣвы, чи лѣкъ сей зможе ôддати таки услуги, о якихъ перше говорено. Др. Вирховъ освѣдчае, що инекціи кохинои выкликують въ многихъ случаяхъ запаленье легкихъ.

— **Зъѣздъ католикôвъ** скликуе на лѣто пештеньскій клюбъ католикôвъ. Зарядженьемъ зъѣзду займае ся графъ Фердинандъ Зихи.

— **Противъ** тайного голосованя въ Бельгіи выступивъ въ газетѣ *Etoile Belge*, бувшій министръ ґабинету Frère-Orban.

— **Зима** бере ся остро до Нѣмцѣвъ. Въ Берлинѣ спало тôлько снѣгу, що теперь 9000 робôтникôвъ працюе надъ его усуненьемъ, а 1000 вагонôвъ вывозить щоденно 6000 фѣръ снѣгу. Чищенье улиць коштуе денно 24.000 марокъ.

— **Читаемо въ „Дѣлѣ":** Въ селѣ Василевѣ, вôйтъ мѣсцевый Василь Коваликъ, маючій пôдъ своимъ зарядомъ шпихлѣрь громадскій, спроневѣривъ зъ него на свою користь 10 кôрцѣвъ ôвса. Селяне зажадали, щобы вôйтъ оправдавъ ся, а коли той признавъ ся, радни разомъ зъ иншими господарями удали ся до его хаты, ôдобрали єму печатку урядову и касу громадску, та зложили, зъ уряду безъ интервенціи выдѣлу повѣтового и староства, говорячи: „Мы его выбрали и мы его зъ вôйта скинули. а що кому до того!"

Библіюграфія.

Двѣ книжочки ч. 122 и 124, выдани „Просвѣтою" 1890 р.: **Середъ ледоватого моря** и **Два слави мужѣ** написавъ В. Чайченько. Обѣ тѝ книжочки ôдзначують ся змѣстомъ принаднымъ, поучаючимъ и пôдносячимъ фантазію. Особенно перша, даюча образъ житя того бѣдного а трудолюбивого народа, що на замерзлыхъ пôвнôчныхъ просторахъ поселивъ ся, читае ся зъ великою цѣкавостею.

— **Народни повѣсти,** после Льва Толстого. Ч. 182, выданье „Общество Качковского". Повѣстки, якъ повѣстки але языкъ? На Украинѣ школа, вôйскова служба и церковь выкручуе въ устахъ народа красну нашу мову на ладъ московскій, тутъ же въ Галичинѣ таку службу справляе Товариство Качковского. Хиба нашому народови дорожше свое, чимъ чуже, бодай и дармо дане.

— **Зоря**, илюстроване літературно-наукове письмо для родинъ. Число 1 за 1891 р. Редакція: Василій Тисовскій. Якъ на нашѝ литературнѝ ôдносины, выдавництво се представляе ся дуже гарно, добôръ матеріялу рôжнородный, займаючій и дѣйстно пожиточный. А се найбôльше пôдносимо, що тое выдавництво нѣ чимъ не разить, тримае ся въ поважнôмъ и спокôйнôмъ тонѣ, и робить въ загалѣ такъ пôдъ взглядомъ чистоты языка, якъ и гарно выконаныхъ илюстрацій дуже миле враженье. Про змѣстъ поговоримо ще.

ТЕЛЕҐРАМЫ.

Вѣдень, 20 сѣчня. Тѣло Найдост. Архикняжны Маріи Иммакуляты перевезено вчера вечеромъ до Вѣдня и выставлено въ костелѣ парафіальнôмъ замку цѣсарского. Рôвночасно прибувъ до Вѣдня отець помершои, Найдост. Архикнязь Кароль Сальваторъ. На двôрци ôдбуло ся перше покропленье мощей. Походъ жалобный отвиравъ и замыкавъ ôддѣлъ драґонôвъ. Въ костелѣ мало мѣсце двократне покропленье тѣла.

Вѣдень, 20 сѣчня. *Polit. Corresp.* доносять, що дотеперѣшный греческій посолъ Драгумисъ, уступаючи зъ посольства на Дворѣ вѣденьскôмъ, дôставъ ордеръ желѣзнои короны I клясы.

Вѣдень, 20 сѣчня. Ходять слухи, що Найдост. Архикнязь Евгеній удасть ся въ заступствѣ Єго Величества Цѣсаря около 25 с. м. до Берлина на торжество крещеня наймолодшого сына цѣсаря Вильгельма.

Вѣдень, 20 сѣчня. Зъ причины великого снѣгу въ околицяхъ Вѣдня, уставъ рухъ на желѣзницѣ полудневôй.

Вѣдень, 20 сѣчня. Тѣло Садулла-паши зôстане зъ приказу султана перевезене до Константинополя.

правительство, о скôлько совѣсть ему позволить.

Берлинъ, 20 сѣчня. *Berlin polit. Nachrichten* пишуть, що предложенье въ справѣ фонда оброчного зôстане внесене перше не до избы Панôвъ, но до избы послôвъ. Правительство не могли удоволотворити бажаню, щобы предложеньо товнести напередъ до Избы Панôвъ, понеже уставы тоту належить до якоись сипени уважати яко финансову. Въ кождôмъ случаю змѣстъ предложеня буде ôдмѣнний ôдъ предложеня тамторôчного.

Берлинъ, 20 сѣчня. Изба послôвъ сойму пруского приступила до першого читаня стату державного на рôкъ 1891.

Виндгорстъ освѣдчивъ въ справѣ переговорôвъ зъ Австро-Украми, що до торговельнои угоды, що въ кождôмъ разѣ гадае, що такожь пôдъ взглядомъ економичнымъ интересôвъ обѝ державы мусять ся зближити до себе. До якихъ границь зближенье ся взаимне дôйти може, есть то квестією еще не означеною. На каждый случай бажае Виндгорстъ попирати теперѣшне

Берлинъ, 20 сѣчня. *Germania* оголошуе письмо секретаря Рмmполли до Виндгорста, писане зъ оказіи уродинъ того послѣдного, пôдносяче заслуги Виндгорста для религіи и засылаючи папске благословеніе для юбилята.

Вицепрезесъ избы Панôвъ *Hans Rochow Plenow* померъ.

Парижь, 20 сѣчвя. Зима страшенна, въ полудневôй Франціи много рѣкъ замерзло, чого ôдъ трийцять лѣтъ не бувало.

ТОРГЪ ЗБÔЖЕМЪ.

Дня 7 (19) Грудня 1890.

Львôвъ, пшениця 7·— до 7·95, жито 5·90 до 6·30, ячмѣнь 5·— до 6·65, овесъ обрôчный 6·— до 6·40, рѣпакъ —·— до —·—, горохъ 6·— до 9·25, выка —·— до —·—, льнянька —·— до —·—, бобикъ —·— до —·—, гречка —·— до —·—, кукурудза —·— до —·—, хмель за 56 кильо —·— до —·—, конюшина червона 44·— до 53·—, конюшина бѣла —·— до —·—, конюшина шведска —·— до —·—, тымотка —·— до —·—.

Тарнопôль, пшениця 6·85 до 7·55, жито 5·85 до 6·15, ячмѣнь 5·25 до 7·—, овесъ обрôчный 5·90 до 6·20, рѣпакъ —·— до —·—, горохъ —·— до —·—, выка —·— до —·—, льнянька —·— до —·—, бобикъ —·— до —·—, гречка —·— до —·—, кукурудза —·— до —·—, хмель за — кильо —·— до —·—, конюшина червона 45·— до 52·—, конюшина бѣла —·— до —·—, Конюшина шведска —·— до —·—. тымотка —·— до —·—.

Пôдволочиска, пшениця 6·50 до 7·25, жито 5.60 до 5·85, ячмѣнь 4·85 до 6·50, овесъ обрôчный 5·30 до 5·75, рѣпакъ —·— до —·—, горохъ 6·— до 8·—, выка —·— до —·—, льнянька —·— до —·—, бобикъ —·— до —·—, гречка —·— до —·—, кукурудза —·— до —·—, хмель за — кильо —·— до —·—, конюшина червона 45·— до 51·—, конюшина бѣла —·— до —·—, конюшина шведска —·— до —·—, тымотка —·— до —·—.

Ярославъ, пшениця 7·— до 8·15, жито 6·— до 6·35, ячмѣнь 5·75 до 7·25, овесъ обрôчный 6·40 до 6·85 рѣпакъ —·— до —·—, горохъ 6·— до 9·—, выка —·— до —·—, льнянька —·— до —·—, бобикъ —·— до —·—, гречка —·— до —·—, кукурудза —·— до —·—, хмель за — кильо —·— до —·—, конюшина червона 45·— до 53·—, конюшина бѣла —·— до —·—, конюшина шведска —·— до —·—, тымотка —·— до —·—.

Все за 100 кильо netto безъ мѣшка.

Хмель ôдъ —·— до —·— за 56 кильо.

Оковита готова за 10.000 літр. пр. loco Львôвъ од 11·50 до 12·— зл.

Надôслане

Мешканцѣ повѣтового мѣста Лѣско, привязанѝ до своеи св, Церкви, почули ся до обовязку принести въ дарѣ Всевышнему Богу новый, мурованый „Дôмъ Господень" и ôдъ кôлька лѣтъ почали складати къ той цѣли своѝ жертвы. Понеже однакъ суть бѣднѝ и передъ 4-ма роками ôдъ огню значно потерпѣли, протое не могучи самѝ зъ себе достаточныхъ фондôвъ зôбрати, — уповаючи на помôчь и милосердіе Боже, — рѣшили ôдкликатись въ тôй цѣли до Васъ Выспов. Родимцѣ и одержавъ до того призволеніе Высокои Президіи ц. к. Намѣстництва пôдъ днемъ 6 Грудня 1890 р. Ч. 12557.

Проте ôдзываемось въ имени нашои церкви до Васъ Высокоповажанѝ Родимцѣ:

Пріймѣть сей голосъ братній — яко зъ конечнои потребы походячій — жичливо, подайте намъ ласкаво помôчну руку въ прикрôй нашôй доли, черезъ жертвованье хотяй найменшои лепты. Богъ Вамъ тое вынадгородить, а народъ вдячный Вамъ буде.

Не менше упрашаемо усердно Васъ Всч. ОО. Душпастырôвъ, прибувшыхъ нашихъ колектантôвъ брати ласкаво пôдъ свою опѣку и надзôръ.

Ласкавѝ датки упрашаемо присылати впрость до комитету на руки п. Антонія Кокуревича, ц. к. нотара въ Лѣску. Ôдъ комитету: Іосифъ Шведзѣцкій, ц. к. Начальникъ суда; Григорій Секела, гр. к. парохъ въ Лѣску; Антоній Кокуревичь, ц. к. Нотаръ.

Ôдвѣчательный редакторъ: Адамъ Креховецкій.

ИНСЕРАТЫ до „Народнои Часописи“ просимо пересылати до конторы пана **ЛЬЕОПОЛЬДА ЛИТЫНЬСКОГО** у Львовѣ, ул. Валова ч. 14. Цѣна стиха въ одноразовôмъ инсератѣ стоить 7 кр., при бôльше разовôмъ помѣщеню 6 кр. ôдъ стиха петитового. Пп. Купцѣ и Промышленники, котрî частѣйше будуть свои оповѣщеня умѣщати, одержують ôдповѣдный рабатъ.

ЖИГМОНТА РУКЕРА

аптека пôдъ „Срѣбнымъ орломъ“ у Львовѣ, улиця Скарбкôвска

поручає средства власного выробу, за котрыхъ скуточнôсть и совѣстне спорядженье ручитъ, именно:

Сиропъ зѣляно-слодовый Др. Зебургера, знамените и выпробоване средство противъ всякихъ слабостей грудей и гортанки. Уживає ся що три годинѣ для дорослыхъ по ложцѣ ôдъ кавы. — Цѣна бутельки 50 кр.

Зѣлье Др. Себурґера, тоє надзвычайно розширене средство, єсть рôвно яко попередне скуточне противъ кашлю, хрипки, катару и иншихъ слабостей грудныхъ. Цѣна пуделка 20 кр.

Роса красоты ôдъ двайцять кôлька лѣтъ знане, двукратно ц. к. привилеємъ передъ фалширствомъ охоронене средство, знаменито надає ся до вынѣжненя лиця черезъ выгубленье веснушокъ и выглаженье морщинъ на твари. Однымъ словомъ Роса красоты перевысшає безпеперечно всѣ иншî выробы того рода. Цѣна флякону 1·30 кр.

Порошокъ дамскій (пудеръ) зъ цѣлковито нешкôдливыхъ чинникôвъ зложеный, бѣлый и рожевый въ пуделкахъ по 40 кр. Коробочки на пудеръ по 35 кр.

Знаменитî средства до консервованя зубôвъ и яселъ и удержаня ямы губнои въ цѣлковитôй чистотѣ, именно:

Порошокъ до зубôвъ сациліновый и зъ руты надає зубамъ снѣжну бѣлôсть и не ушкоджуючи цѣлкомъ шклива хоронить ихъ передъ спорохнѣлостію.— Цѣна шкатулки 25 и 35 кр.

Вода анатеринова, настôй на зѣляхъ антисептичныхъ, а такожъ и **вода салицинова,** котрои пару капель розпущенныхъ въ шклянцѣ воды, по выполоканю губы усуває зъ неи неприятный смакъ, а такожъ забеспечує ясла передъ всѣми **слабостями.**

Знамените а выпробоване средство противъ выпаданя и на скрѣпленье поросту волося Дра Jaluzot въ Парижу. — Цѣна фляшки 1 зл. 50 кр.

Альдофонъ въ цѣлôмъ того слова значеню средство противо болю зубôвъ и невральгіи.—Цѣна флякону 50 кр.

Олѣй рыбій въ двохъ родахъ, **жовтый** однократно дестилованый, дуже добре дѣлаючій противо зафльегмленя, остроты кровы, недокревности, скрофуламъ и т. д.; **бѣлый** пріятнѣйшій ôдъ першого, бо двократно чищеный и дестильованый. До набутя въ бутелькахъ по 60 и 80 кр.

Інъєкціи зъ Матико ôдъ давна и знаменитымъ поводженьемъ увѣнчанне средство. — Цѣна фляшки зъ прип. ужитя 40 кр.

Помаду хиново-танинову спорядженy зъ вытягу найлѣпшого рода коры хиновои зъ значнымъ процентомъ танины. Уживаєся въ цѣли наданя волосямъ мягкости, хоронить скôру головы ôдъ лупленя и взмôцняє и консервує цыбульки волося, унеможливляючи тымъ самымъ выпаданье ихъ.

Масть Др. Лабиха зъ Парижа яко єдине радикальне средство противо гемороидамъ. При уживаню тои масти найтяжшî болѣ уступають по кôлкохъ дняхъ. — Цѣна слоика 1 зл. 30 кр.

Специфики на нагнетки въ плынѣ и плястрѣ, котрыхъ чинники хемичнî ôддѣляючи на згрубѣлый нашкôрокъ, роблять го мягкимъ и упечуляють такъ, що дасть ся дуже легко и по короткôмъ часѣ безъ найменшого болю и небезпеченьства злущити. — Цѣна флякони ка зъ пендзлемъ 50 кр. — Цѣна картону плястру 25 кр.

Въ пивницяхъ своихъ удержує старый **конякъ** курацийный въ бутелкахъ по 80 кр., 1 зл., 1.50, 2, 3 и высше и дуже старî **вина** курацийнî, яко то:

Малягу темну и бѣлу въ бутелкахъ по 1 зл., 1.20 кр. 1·80 и 2 зл.

Аліцанте и Марсалю, тî два послѣднî особенно поручуванî для положниць и реконвалесцентôвъ

Крôмъ того поручає свôй стало и всегда богато заосмотреный складъ средствъ универсалныхъ краєвыхъ и заграничныхъ, при тôмъ всѣхъ косметикôвъ и перфумъ.

СКЛАДЪ Вôдъ минералныхъ и перетворôвъ здроєвыхъ. — Фабрика екстрактôвъ зуповыхъ, воды содовои.

Складъ матеріялôвъ для аптикарôвъ, хемикôвъ и фотоґрафôвъ.

Выробы корчиньскî.

Тревалî и дешевî!

тревальшî и значно лѣпшî ôдъ фабричныхъ, а таньшî ôдъ подôбныхъ выробôвъ — **цѣлкомъ льнянî ручнî** выробы ткацкî якъ:

ПОЛОТНА

ôдъ найгрубшихъ до найтаньшихъ.

и **ВЕБЫ**

штука 35 м. довгостій, 80—88 цм. ширины, ôдъ 10—20 зл.

РУЧНИКИ. ХУСТКИ ДО НОСА и т. и.

поручає по найнизшихъ цѣнахъ.

ВЛ. ҐОНЕТЪ

Въ Корчинѣ коло Кросна.

Пробки *franko*. При бôльшихъ замовленяхъ ôдповѣдный рабатъ.

Выробы корчиньскій **Выробы корчиньскій**

Выробы корчиньскî.

ГАЛИЦКІЙ КРЕДИТОВЫЙ БАНКЪ

принимає вкладки на

КНИЖОЧКИ

и опроцентовує ихъ по

4½% на рôкъ.

БРОНИСЛАВЪ ВИТКЕВИЧЪ

аптикаръ у Львовѣ улиця Жолкôвска (коло заставы),

поручає знанî зъ доброты своєи и письмами узнаня надгородженî средства курацийнî, а перше всего:

Нервотонъ.

Средство домове помôчне у многихъ боляхъ, ревматизмахъ, ломаняхъ, исхіосъ и паралижахъ.

Цѣна фляшки: 40 кр.

П о д я к а.

Добротвôръ, 13 марта 1890.

Вп. Брониславъ Виткевичь, аптикарь, Львôвъ-Пôдзамче.

Передъ кôлькома лѣтами черезъ апоплєксію утративъ я силу въ правôй руцѣ, що тымъ тяжше мя дôткнуло, що зъ причины того мусѣвъ я покинути выгôдне мѣсце яко официялиста приватный и зôставати зъ моєи родиною безъ найменшои помочи.

Въ моихъ терпѣняхъ уживавъ я найрозличнѣйшихъ средствъ, якî менѣ тôлько раджено, но все на дармо.

Доперва уживанье черезъ довшій часъ **„Нервотону“**, препоручуваного въ анонсахъ **„Календаря здоровя Леопольда Литыньского“**, доказало чуда! Ото теперь рушаю рукою якъ давнѣйше. Дякую Вамъ Пане, що своимъ чудеснымъ средствомъ стали вы найбôльшимъ добродѣємъ терпячихъ людей.

Антоній Новаковскій.

Хусточки до носа чисто нитянî, тузинъ 2 зр. и высше поручає: **„Перша краєва фабрика ткацка,** Львôвъ ул. Академицка ч. 2, **Краковъ,** ул. Славковска ч. 1, **Тернопôль,** ул. Ґимназіальна ч. 30.

Кефиръ.

Зъ кавказкихъ грибкôвъ незрôвнане средство диететичне, вирабляє фабрыка выробôвъ гиґієнично - диететичныхъ **Льеопольда Литиньского** у Львовѣ и высылає щоденно свѣжій, на провинцію въ певныхъ означеныхъ ôдступахъ часу, числячи якъ найтаньше за опакованье.

Кефиръ єсть найлѣпшымъ зъ истнуючыхъ средствъ ôдживчыхъ, а въ недугахъ жолудка найрадикальнѣйшимъ лѣкомъ.

Цѣна фляшки 15 кр., зъ фляшкою 25 кр.

Адреса: Фабрика **Льеопольда Литыньского,** Пекарска 21, або контора Л. Литыньского при ул. Валовôй, ч. 14.

Найдешевшою

и найздоровшою кормою єсть

Макаронъ италійскій

выробляный въ найлучшôмъ родѣ въ фабрицѣ макарону

М. Грибиньскои и Сп.

у Львовѣ, улиця Пекарска, ч. 13. При замовленяхъ додає фабрика 1 еґземпларь брошурки, мѣстячои въ собѣ „Зôбранье 50-ать практичнихъ приписôвъ“ до робленя розличныхъ потравъ зъ макарону.

Торфъ прасованый

въ полѣнахъ.

Найтаньшій опалъ за 7 зл. 56 кр. за 20 сотнарôвъ зъ доставою до дому въ простъ зъ Дублянъ, фѣра мѣстить 40 мѣшкôвъ

Замовленя прîймає гандель

Іоана Важного,

Чарнецкого, ч. 2.

Увага. Понеже великійналывъ замовлень, прошу вчасно замавляти.

Іоанъ Важный

поручає свою богато заосмотрену торговлю **гербаты россійскои „Попова“** и товарôвъ корѣнныхъ, неменше **вина, водъ минеральныхъ, масла десерового** и т. д. Специяльно уряджена **комната до снѣдань,** где для выгоды Вп. Публики можна дôстати горячî страв и.

На складѣ удержує такожъ дерево опалове и углье.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.